

ТРУДОВА
КНИЖКА
вітчизняного
бізнесу

ВІДОМОСТІ

Правила руху
вперед

Лучія ПУЗИКОВА
(Крим)

ОМ
ТУ
ЯМ

3

62

Сторінка «Трудової книжки вітчизняного бізнесу» присвячена директору Севастопольського малого приватного підприємства «Елевтерія». Анатолій ТРІКМЕНІДІ – керівник, бізнесова діяльність якого успішно розвивається в рідному місті, поєднуючись з великою роботою з виховання та формування толерантності у Криму.

Приватне підприємство «Елевтерія», яке сім'я Трікменіді просто витягла з руїн, – промовисте свідчення сміливості. Тієї самої, завдяки якій підкорюються моря. «Важливо визначити свою мету і не відволікатися від бажання досягти її», – по-грецьки мудро розмірковує Анатолій Іванович. У своїй розповіді про становлення підприємства він ніколи не акцентує уваги на перешкодах та труднощах. Більше зауважує на тому, як їх долав.

Нині родинне підприємство Трікменіді – салон краси «Елевтерія» – зразкове, конкурентоспроможне. У колективі працюють висококласні майстри, до яких клієнти записуються заздалегідь. А починалося все, як мовиться, з нуля, коли в роки перебудови сім'я Трікменіді взяла в оренду напівзруйноване, завалене сміттям підвальне приміщення, щоб побудувати салон краси для мешканців Північної сторони Севастополя. Працювали там, не покладаючи рук, з ранку до пізнього вечора, і батьки, і діти. Анатолій Іванович керував, а дружина Раїса Андріївна, відома в місті жіночий майстер, заробляла гроші на розвиток підприємства. Старша дочка Олена, ще будучи студенткою, займалася економікою та бухгалтерським обліком «Елевтерії».

Наш герой Анатолій Трікменіді народився в депортації, на Уралі, але своєю справжньою батьківщиною вважає Крим. Доля розпорядилася так, що представники роду Трікменіді опинилися в різних країнах. Деякі родичі емігрували до Греції. Дядько Дімітріс, наприклад, відомий грецький етнограф, професор зі світовим ім'ям, живе в Афінах. Йому далеко за сімдесят, але він досі плідно трудиться. Нещодавно з радістю повідомив, що закінчив роботу над черговим етимологічним

словником. Брат Павло працює в Елладі на будівництві, живе з родиною в Салоніках.

А ось Анатолія Івановича і його сім'ю неможливо переманити в інші краї. Пояснюється це просто. Надто багато пов'язано в цієї родини із Севастополем та Кримом. Батьки і прадіди щиро любили свій край. Дідусь Анатолія Івановича – Христофор Лазарович Трікменіді – був старшим суднобудівником відомого науково-дослідного судна «Академік Ковалевський». Батько – Іван Христофорович – у війну працював в Інкерманських штольнях, виготовляв перші міномети для оборони Севастополя. Як стверджує Анатолій Іванович, людина, якщо захоче, може бути щасливою всюди. Головне – працьовитість і бажання будувати власне життя. Байдуже, якою плиткою ти облицюєш кухню, важливо, скільки душі вкладеш у те, що робиш, і як твою працю оцінять люди.

Родина Трікменіді, з великими труднощами отримавши право повернутися на рідну кримську землю, з честю продовжує працювати на благо Севастополя. Головне сьогодні для їхнього підприємства – впровадження нових технологій, вивчення ринку. Щоб не стояти на місці, а рухатися вперед і бути цікавими для людей. Велике значення приділяють кадрам, на ро-

боту беруть майстрів креативних, відданих справі.

Є люди, у яких на першому місці – порядність, а все решта – потім. І це не заважає їм робити кар'єру, мати вірних друзів і бути успішними. Нашого співрозмовника Анатолія Трікменіді можна віднести до цієї когорти. Про нього та про його сім'ю чуєш лише добрі слова. Дружина Анатолія Івановича за національністю – татарка. У родині панують любов і злагода. Подружжя власним прикладом доводить усім навколо, що має значення не національність, а те, яким ти є. І «Біблія», і «Коран» вчать добра.

Незважаючи на велику зайнятість і відповідальність за дітей та сім'ю, Анатолій Трікменіді позначив свою присутність у Криму ще однією корисною справою. Він створив і очолив Севастопольський грецький історичний та культурний центр, назвавши його ім'ям свого підприємства «Елевтерія» (що в перекладі з новогрецької означає «свобода»). Дев'ять смужок на грецькому прапорі – це кількість літер у слові «елевтерія». До всього національного в Анатолія Івановича трепетне ставлення. Створивши товариство з близьких йому за духом людей, він вирішив із самого початку, що під дахом «Елевтерії» можуть збиратися не лише греки, а й люди,

ПРО РОБОТУ

на
і зв
на

яким цікаві традиції, історія, культура і мова Еллади. Завдяки старанням Анатолія Івановича греки Севастополя почали активно вивчати новогрецьку мову, брати участь у всеукраїнських конкурсах народної творчості. Викладачі новогрецької за спеціальною програмою для греків зарубіжжя побували на стажуваннях у вузах Афін, Салонік і острова Родос. Діти з грецьких сімей та їхні батьки за сприяння Анатолія Трікменіді відпочили в міжнародних таборах на своїй історичній батьківщині. Анатолій Іванович ініціював випуск газети «Разные наречия не разделяют нас». Під егідою грецького центру в газеті «Панорама Севастополя» виходили спеціальні випуски з розповідями про історію та традиції всіх народів і народностей, що населяють «острів Крим». Це зблизило людей з різних національних культурних товариств. Вони намагалися розповісти правду про те, як їхні предки опинилися у Криму, чим займалися, знайомили читача з особливостями прикладного мистецтва та національної кухні. Цей проект дістав високу оцінку Міжнародного журналістського польсько-словацько-чеського фонду. По телебаченню показали передачі про значення толерантності для міжнаціональних відносин у Криму. Для Анатолія Трікменіді, активного учасника дискусій, ця тема залишається актуальною. Він взяв участь у реалізації Міжнародного проекту «Святий вечір» журналу Верховної Ради «Віче». Він – член редакційної колегії книги «Світ, в якому ти живеш». На сторінці «Греція» вміщено матеріали про добрих людей цієї країни, які безкорисливо допомагають оздоровитися у Греції українським дітям, постраждалим від наслідків Чорнобильської катастрофи. Федерація греків Криму відзначила працю Анатолія Івановича почесною грамотою.

Нещодавно наш герой поставив собі за мету відшукати в Криму святі джерела, які залишили після себе греки. Багато довелося помандрувати кримськими горами і луками, але дещо він знайшов. І загорівся бажанням дати лад джерелам, щоб їхня цілюща вода очищала душі людей від скверни, допомагала вдосконалюватися на цій благодатній землі.

Є в нього й інші завдання. Майже три роки Анатолій Іванович виборював дозвіл влади встановити пам'ятник грекам, які воювали за Крим і Севастополь. Домігся фінансування цього проекту через Посольство Греції в Україні. За згодою з керівництвом міста виготови-

ли пам'ятник у Греції, а от місця для його встановлення севастопольські чиновники ще не знайшли.

На пропозицію Трікменіді у Севастополі з'явилися старі назви вулиць. Є в нього заповітна мрія – відновити в місті грецьку церкву і повернути одній з вулиць її стару назву: «Грецька».

Як президент Севастопольського грецького центру історії та культури Трікменіді реалізував ще одну дуже цікаву програму. На свято рівноапостольних Костянтина і Єлени греки Севастополя щороку їздять у гості до своїх братів – греків-фракійців у кримське село Чорнопілля. Вона стало рідним для греків усіх країн та континентів. Тут селяни самотужки збудували церкву і відкрили етнографічний музей. У День Перемоги севастопольські греки виїжджають у село Лаки Бахчисарайського району, спалене у війну разом із мешканцями, які пекли хліб і передавали його партизанам. Фашисти пропонували місцевим співпрацю, але в селі не знайшлося жодної людини, яка пішла б на це.

Були часи, коли можна було приховати національність, і тоді перед тобою, як за щучим велінням, відчинилися б усі двері. Ані Анатолій Іванович, ані його близькі цією можливістю не скористалися. Вони свято зберігали і зберігають традиції свого народу, вважаючи їх найдорожчим надбанням у своєму житті. Знаменитий рід Трікменіді, до якого належить і Анатолій Іванович, бере історичний початок у самому серці Еллади. Там жили його предки, що їх, як і багатьох інших греків, за відданість Христу вигнали з рідних місць. Усупереч втратам, голоду та масовій смертності понтіїців (так називали греків-кочівників, котрі осіли на узбережжі Середземномор'я) вони вижили. Поселення колишніх греків-біженців можна сьогодні побачити і в мусульманських країнах: Єгипті, Туреччині. 150 тисяч – така кількість населення грецького села Хамідія в Сирії, де багаторічна асиміляція не стерла з пам'яті людей традиції хрещення немовлят, сватання, весіль. Понтійці зберегли не лише християнство, а й мову, якою говорив і писав Гомер.

У сім'ї Трікменіді своя історія. У Криму першою з'явилася бабуся Анатолія Івановича. Вона 15-річною дівчинкою, рятуючись разом із групою жінок від різанини в Туреччині, на старому рибальському човні перемістилася на чужий, казково красивий берег. Це був незнайомий їй Крим, де вона знайшла притулок у церкві. Потім юна гречанка вийш-

ла заміж, у неї з'явилися діти. Сім'я була заможною, вміло примножувала своє багатство і передавала його наступним поколінням. Але життя не милувало родину. В роки сталінських репресій Трікменіді, як і представники багатьох інших національностей, змушені були покинути півострів і виїхати на Урал.

В архіві Севастополя збереглися сторінки історії і почесні звання цієї сім'ї. Це зобов'язує нинішніх Трікменіді бути гідними своїх предків. У великій і дружній родині освіта і працьовитість – на першому місці. Виросли в ній талановиті інженери, економісти, будівельники, екологи, програмісти, художники. Анатолій Іванович більшу частину свого життя працював на севастопольському заводі «Парус». Він і досі вболіває за виробництво.

«Світ зледащів», – вважає наш співрозмовник. Цієї думки дотримуються й інші греки зарубіжжя, з якими Анатолій Іванович Трікменіді не раз зустрічався на конгресах в Афінах. Громадяни різних країн однакостайні в тому, що бажання жити добре – така само невід'ємна частина нашої працьовитості, як і вміння долати перешкоди. Це і є основні правила руху вперед.

P.S.

Нещодавно Анатолія Трікменіді за плідну діяльність, спрямовану на зміцнення дружби між народами, було нагороджено «Орденем Королеви Анни «Честь Вітчизни» на срібній зірці